

25. Oct. 1982

FAKTA

Dato:

25. Oct. 1982

Sidetæl:

Notes 82 bd 2 s. 14-15

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Ugland 25/10/82
Formalismen er i sig selv
udskælnings og skilning ved en
udskillelse af de forskellige
Kunstarter, en opdeling af
dem i kategorier som: Maleri,
Skulptur, teater, film, litteratur
o.s.v. Måske at man må
at man må i 60'erne og 70'erne
kunde eller havde givet det
købt at grænserne ikke u-
-løse er flygtede, men også
at det mediet i sig selv
ikke kan definere Kunst.
Et maleri må ikke være
litterært, en film må ikke
være teater, en skulptur
må ikke være malerisk
der er masser af eksempler
i museet der på at den re-
næssance ikke holder stik.
Det der er kontrakt er ikke
en definition af mediets
mønstre, men om kunstens
tilstedeværelse.
Hvad siger der, hvad kom-
-municeres må være krævet
i kunstnerisk virksomhed.
Om kunstneren anvender
maleriets, teatrets eller litera-
-turens medie er ikke af-
-gørende. Nu tænkes her
alle medier sine grænser,
men det er ikke disse
grænser der styrer hvad
der skal siges, hvad
der kan siges.
Det står at i det offentlige
grænser for hvad der i det
enkelte medie kan siges
er kunstneren opstillet der

her gør sig uafhængig af mediets form og lader sit udtryk komme direkte. Det kan give anledning til en som f. eks. M. Den-champ og F. Picabia vist os. Det kan meget vel tænkes at en kunstner finder grænserne i et medie for snævre til det der skal siges og der for søger over i et andet medie, som naturligt også har sine grænser, man som måske passer bedre. Et lignende vil det vedkomme mange kunstnere vil. Derfor er det i det omfang frihed at kunstneren kan lade sig delfri eller udelukkende af et medie.

f. eks. maler, billedkunstner, musiker, forfatter, o.s.v. Kunstneren bør have mulighed for frit at bevæge sig mellem medierne. Måske for at blive den glade amatør, man for på et sukkel grundlag af gavn og frihed.

Ålgård 31/10/82

Måske kan det af og til føles lidt fuldt som D. Baeren, M. Asker og Ch. W. alene at beskæftige sig med kunsten som et socialt omverdens problem. Man kan tro på at kunsten er så uafhængig af den politiske mængde